

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIX. — Wydana i rozestana dnia 3. kwietnia 1918.

Treść: (Nr 124 i 125.) 124. Rozporządzenie, dotyczące poboru dodatków do podatków bezpośrednich, przypisanych na obszarze królewskiego stołecznego miasta Pragi i leżących wokół gmin, na rzecz funduszu praskiego c. k. szpitala. — 125. Rozporządzenie, dotyczące obrotu zastępczymi środkami do życia.

124.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych i Ministerstwa skarbu z dnia 30. marca 1918,

dotyczące poboru dodatków do podatków bezpośrednich, przypisanych na obszarze królewskiego stołecznego miasta Pragi i leżących wokół gmin, na rzecz funduszu praskiego c. k. szpitala.

Na podstawie rozporządzenia cesarskiego z dnia 13. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 149, zarządza się:

§ 1.

Począwszy od roku podatkowego 1918 pobiera się celem uzupełnienia środków funduszy, potrzebnych dla prowadzenia praskiego c. k. szpitala powszechnego, dodatek do następujących podatków bezpośrednich, które zostaną przypisane lub mają być na podstawie ustawy z dnia 9. marca 1870, Dz. u. p. Nr. 23, uiszczone wedle należności roku poprzedniego na obszarze gminy królewskiego stołecznego miasta Pragi i w gminach powiatów politycznych Karlin, Śmichów, Królewskie Winogrady, Żyżków oraz

powiatów sądowych Beroun, Brandys n. Ł. i Kralupy n. W.:

Do podatku gruntowego (§ 3, ustęp 2., ustawy z dnia 23. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 14), do powszechnego podatku zarobkowego I. i II. klasy i do powszechnego podatku zarobkowego, wymierzonego poza kontyngentem, jeżeli przydzielona stopa podatkowa przenosi 300 K, do podatku zarobkowego przedsiębiorstw, podlegających publicznemu składaniu rachunków, do podatku rentowego, wymierzonego na podstawie zeznań i do podatku od płac od wyższych poborów służbowych, jeżeli one osiągają lub przenoszą 14.000 K i nie korzystają z uwolnienia od dodatku gminnego podług postanowień, obowiązujących dla tego dodatku.

§ 2.

Wymiar tego dodatku wynosi dla podatków, przypisanych w królewskim stołecznym mieście Pradze i w należących do praskiego rejonu policyjnego lub jego granicami przeciętych gminach podatkowych powiatów politycznych Karlin i Śmichów 8‰ dla podatków, przypisanych w innych gminach podatkowych obu wyzwyminionych powiatów politycznych, następnie w gminach podatkowych powiatów politycznych Królewskie Winogrady i Żyżków oraz powiatów sądowych Beroun, Brandys n. Ł. i Kralupy n. W., 6‰.

§ 3.

O obowiązku do uiszczania dodatków rozstrzyga władza podatkowa I. instancji, a rekursy rozstrzyga ostatecznie krajowa władza skarbowa. Zawiadomienie obowiązanych do uiszczania podatku o wymiarze podatku za rok 1918 do podatku gruntowego ma być uskutecznione zapomocą ogłoszenia, a zawiadomienie o wymiarze dodatków do podatków osobistych za rok 1918 w tych przypadkach, w których wydało już nakaz zapłaty co do podatku, zapomocą dodatkowego nakazu zapłaty.

Pozatem ma być dodatek wymierzony i pobierany przez te same organa i w ten sam sposób, jak dodatek gminny do podatków bezpośrednich, podług postanowień, obowiązujących dla tych ostatnich; wpływy z tego dodatku należy przekazywać miesięcznie funduszowi praskiego c. k. szpitala.

Toggenburg wlr.

Wimmer wlr.

125.

Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności w porozumieniu z Ministerstwem spraw wewnętrznych z dnia 31. marca 1918, dotyczące obrotu zastępczymi środkami żywności.

Na podstawie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Zastępcze środki żywności wolno, pominąwszy wyjątek, ustanowiony w § 2. tego rozporządzenia, puszczać w obrot tylko za wyraźnem zezwoleniem Urzędu dla wyżywienia ludności i tylko pod warunkami, ustanowionymi w niniejszem rozporządzeniu lub przez Urząd dla wyżywienia ludności.

Za zastępcze środki żywności w myśl tego rozporządzenia należy uważać wszystkie materiały i wytwory, przeznaczone na pożywienie dla ludzi, które mają być użyte bądźto same, bądźto jako przyprawa do środków żywności bądźże do przyrządzenia takich środków żywności w miejsce zwykle używanych, w Codex alimentarius austriacus jako dopuszczalne przytoczonych środków żywności (środków spożywczych lub używek). Środki żywności (środki spożywcze lub używki), któremi zajmuje się Codex alimentarius austriacus, są uwidocznione w dodatku do tego rozporządzenia.

§ 2.

Zapasy zastępczych środków żywności, które znajdowały się dowodnie w obrocie jeszcze przed wejściem w życie tego rozporządzenia i odpowiadają pod każdym względem obowiązującym przepisom ustawowym, mogą być pozbywane do dnia 15. czerwca 1918 bez formalnego zezwolenia; po tym dniu potrzeba w tym celu takiego zezwolenia.

§ 3.

O zezwolenie należy upraszać w Urzędzie dla wyżywienia ludności, a mianowicie ma to uczynić w razie wytwarzania zastępczego środka żywności w krajach tutejszych wytwórcą, a w razie przywozu zastępczego środka żywności z zagranicy ustanowiony w krajach tutejszych pełnomocnik zagranicznego przedsiębiorstwa lub, gdyby taki pełnomocnik nie miał być ustanowiony, tutejszo-krajowy interesent, który stara się o przywóz.

Jeśli wchodzących w rachubę zastępczych środków żywności nie wytwarza się już więcej w krajach tutejszych lub nie przywozi się już więcej z zagranicy, wówczas mogą także handlarze, posiadający zapasy takich środków (§ 2.), prosić o dopuszczenie, atoli najpóźniej tylko do dnia 15. czerwca 1918.

§ 4.

W prośbach należy przytoczyć:

- a) oznaczenie, pod jakim ma być zastępczy środek żywności puszczonej w obrot; oznaczenie to musi podawać w sposób powszechnie zrozumiały i odpowiadający prawdzie rodzaj, przeznaczenie i jakość zastępczego środka żywności. Każde oznaczenie, które mogłoby kupca towaru zmylić lub w błąd wprowadzić, jest zakazane;
- b) imię i nazwisko (firmę) i siedzibę przedsiębiorstwa wytwórcy albo, jeśli zgłoszenie uskuteczni handlarz (§ 3., ustęp 2.), imię i nazwisko (firmę) oraz siedzibę przedsiębiorstwa tego, od kogo on nabył zastępczy środek żywności.

Do prośby należy następnie dołączyć:

1. dwie oryginalne próbki zastępczego środka żywności, w najmniejszej ilości, ustanowionej w taryfie należności państwowych zakładów badania środków żywności;

2. opis wytworzenia lub przyrządzenia zastępczego środka żywności, z którego można powziąć jego części składowe oraz rodzaj i ilość użytych do jego wytworzenia (przyrządzenia) surowców;

3. po dwie sztuki używanego w drobnym handlu zewnętrznego opakowania zastępczego środka żywności oraz druków przeznaczonych na dodatki do opakowania lub na anonsy, w szczególności napisu na osłonie (§ 5.);

4. wykaz kosztów wytwarzania zastępczego środka żywności;

5. potwierdzenie urzędu pocztowego, że celem zabezpieczenia pokrycia kosztów fachowo-technicznego zbadania wpłacono kwotę 50 K w obrocie przekazowym pocztowej kasy oszczędności na rzecz Urzędu dla wyżywienia ludności.

Techniczne wywody, które przedkładają same strony przy prośbie o dopuszczenie, muszą być wystawione przez państwowe lub przez państwo uznane załady badania z wyraźnym powołaniem się na § 6. tego rozporządzenia.

§ 5.

Napis na używanej w drobnym handlu zewnętrznej osłonie (§ 4., ustęp 2., punkt 3.) ma zawierać:

- a) oznaczenie zastępczego środka żywności wedle przepisu § 4., punkt a;
- b) imię i nazwisko (firmę) i wyrobnię wytwórcy;
- c) cenę w drobnej sprzedaży w walucie koronowej.

Oprócz przepisanej napisu wolno na używanej w drobnym handlu zewnętrznej osłonie umieszczać także markę ochronną, jednakże nie śmie uciec w skutek umieszczenia marki ochronnej wyraźność napisu. Niedozwolone jest umieszczanie marki ochronnej także wtedy, jeżeli przez to może być wywołane niebezpieczeństwo wprowadzenia w błąd odbiorcy.

Markę ochronną należy przedłożyć wraz z prośbą o zezwolenie dopuszczenia, jeżeli przepisany napis ma być włączony do samej marki, następnie jeżeli jest ona marką słowną lub jeżeli zawiera jakieś nadające się do rozróżniania słowo, które w obiegu mogłoby być uważane za oznaczenie zastępczego środka żywności.

Jeżeli marka ochronna, która ma być przedłożona, jest już zarejestrowana, to należy dołączyć do prośby poświadczenie zarejestrowania.

§ 6.

Rozstrzygnięcie, czy i pod jakimi warunkami tudzież na jaki okres czasu dopuszcza się zastępczy środek żywności, wydaje w dle swobodnego uznania Urząd dla wyżywienia ludności po zasięgnięciu opinii fachowej oraz w razie potrzeby fachowo technicznego wywodu badania.

Za warunek dopuszczenia uważa się w szczególności:

- a) nieszkodliwość dla zdrowia;

b) czystość i niezepsucie;

c) przydatność;

d) odpowiednie oznaczenie w szczególności w tym kierunku, aby nie dawało żadnego powodu do wprowadzenia w błąd co do prawdziwej jakości zastępczego środka żywności lub do pomieniania go z środkiem żywności (środkiem spożywczym lub używką), który ma być zastąpiony;

e) stosowność ceny;

f) sprzedaż w opakowaniu.

O udzieleniu dopuszczenia lub o odmowie tegoż należy proszącego zawiadomić.

§ 7.

Dopuszczone do obrotu zastępcze środki żywności wpisuje się pod bieżącymi liczbami do wykazu, który prowadzi się w Urzędzie dla wyżywienia ludności. Zgłaszający zostanie zawiadomiony o swej liczbie przy zawiadomieniu o udzieleniu zezwolenia; liczbę tę należy uwidoczniać na używanej w drobnym handlu zewnętrznej osłonie zastępczego środka żywności (§ 5.).

Dopuszczone zastępcze środki żywności, które zostały wciągnięte do urzędowego spisu, będą ogłoszone od czasu do czasu w dzienniku urzędowym „Wiener Zeitung“.

§ 8.

Urząd dla wyżywienia ludności jest upoważniony odstąpić od wypadku do wypadku od wymogów i warunków, ustanowionych w § 4., ust. 2., punkt 3., § 5. i § 6., lit. f.

§ 9.

Koszta fachowo technicznego badania ma ponosić strona, zgłaszająca zastępczy środek do życia; będą one wymierzone podług wysokości, ustalonej w taryfie należności państwowych zakładów badania środków żywności.

Jeżeli zbóżna za fachowo-techniczne badanie kwota 50 K (§ 4., ustęp 2., punkt 5.) przekracza taryfową należność za badanie, wówczas zostanie pozostała reszta zwrócona stronie przez Urząd dla wyżywienia ludności.

§ 10.

Urząd dla wyżywienia ludności może zarządzić w każdej chwili przeprowadzenie ponownego peryodycznego lub sporadycznego fachowo-technicznego badania zastępczych środków żywności, dopuszczonych do obrotu, tudzież nakazać złożenie próbek potrzebnych do tego celu.

Urzędowe organa nadzorcze, organa urzędów badania i osoby, upoważnione do tego przez

Urząd dla żywienia ludności, są uprawnione do przedsięwzięcia poszukiwań we wszystkich lokalnościach, w których zastępcze środki żywności się wyrabia, przyrządza, sprzedaje lub przechowuje i do brania próbek z zastępczych środków żywności i surowców, znajdujących się w tych lokalnościach.

Osoby, które zastępcze środki żywności wytwarzają lub przyrządzają, są obowiązane do udzielania na żądanie Urzędu dla żywienia ludności i organów, wymienionych w poprzedzającym ustępie, wyjaśnień co do sposobu wytwarzania (przyrządzania) i co do surowców, których się przytem używa.

Organa nadzorcze muszą — z zastrzeżeniem służbowego składania sprawozdań i donoszenia o przekroczeniach ustawy — zachowywać milczenie o faktach i urządzeniach, dochodzących do ich wiadomości przy wykonywaniu ich upoważnień kontrolnych.

Jeżeli przeprowadzone techniczne badanie dało powód do prawomocnego zasądzenia (§ 12. ust. 1.), wówczas ma uznany za winnego zwrócić kosztą badania.

§ 11.

Udzielone dopuszczenie (§ 6) może być cofnięte, jeżeli wymogi i warunki dopuszczenia (§ 6.) wprowadzonego w obieg zastępczego środka żywności już nie zachodzą lub, jeżeli ten środek będzie puszczone w obieg lub sprzedawany wbrew przepisom tego rozporządzenia.

Jeżeli dopuszczenie pewnego zastępczego środka żywności zostanie cofnięte, wówczas może Urząd dla żywienia ludności zezwolić na sprzedaż znajdujących się w obiegu ilości tego zastępczego środka żywności jeszcze na czas, który należy oznaczyć od wypadku do wypadku, jeżeli towar odpowiada warunkom przytoczonym w § 6., lit. a, b i c. Odwołanie dopuszczenia zastępczego środka do życia będzie ogłoszone w dzienniku urzędowym „Wiener Zeitung“.

§ 12.

Kto zastępcze środki żywności wbrew przepisom tego rozporządzenia puszcza w obieg lub postępuje wbrew przepisom §§ 7. lub 10., będzie karany przez polityczną władzę powiatową grzywną do 20.000 K lub aresztem do sześciu miesięcy, o ile czyn nie podlega surowszej karze. Kary te

mogą być przy okolicznościach obciążających także obok siebie orzeczone.

Tym samym karom co sprawca podlega ten, kto namawia drugiego do jednego z tych czynów lub współdziała przy ich wykonaniu.

§ 13.

Przy ukaraniu może być dalej, jeżeli przekroczenie zostało popełnione w wykonywaniu przedsiębiorstwa przemysłowego, orzeczona utrata uprawnienia przemysłowego na zawsze lub na czas oznaczony.

Tak samo może być przy postępowaniu karnem orzeczona konfiskata zastępczych środków do życia, surowców lub opakowań, do których odnosi się czyn karygodny lub, jeśli one nie mogą być już przychwycone, konfiskata uzyskanych za nie cen sprzedaży na rzecz państwa.

Przy oczywiście działaniu wbrew temu rozporządzeniu może być także niezawisłe od ukarania orzeczona konfiskata przedmiotów lub uzyskanych za nie cen sprzedaży.

Przedmioty skonfiskowane lub uzyskane za nie ceny sprzedaży zostaną użyte na cele zaopatrzenia ludności.

§ 14.

Polityczne władze powiatowe i państwowe władze policyjne mogą celem zabezpieczenia konfiskaty wydawać potrzebne zarządzenia zabezpieczające, przeciw którym nie jest dopuszczalne odwołanie.

Przedmioty zabezpieczone mogą być, jeśli wskutek ich przechowania urastają koszta lub jeżeli zachodzi niebezpieczeństwo ich zepsucia, jeszcze przed orzeczeniem konfiskaty sprzedane przez władzę uprawnioną do zabezpieczenia.

§ 15.

Rozporządzenie to nie dotyka istniejących już ustaw i rozporządzeń, o ile one regulują obrót pewnymi zastępczymi środkami żywności.

§ 16.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej dnia 15. maja 1918.

Paul wlr.

Dodatek.

Codex alimentarius austriacus zawiera opis właściwości i zasady oceniania
następujących środków żywności.

Tom I.

1. Zboże (strona 17).
2. Owoce strączkowe (strona 39).
3. Chleb i pieczywo (strona 49).
4. Sól do gotowania (strona 57).
5. Świeże jarzyny (strona 63).
6. Zwyczajnie jadalne grzyby (strona 107).
7. Owoce i owoce południowe (strona 135).
8. Owoce suszone (strona 177).
9. Jarzyny suszone (strona 185).
10. Korzenie (strona 189).
11. Herbata (strona 257).
12. Mate (strona 267).
13. Kawa (strona 271).
14. Surogaty kawy (strona 281).
15. Kakao (strona 287).
16. Gatunki cukru (strona 301).
17. Towary cukiernicze i marecpan (strona 323).
18. Pиво (strona 339).
19. Moszcz winny (strona 363).
20. Wino (strona 373).
21. Wino owocowe i z jagód (397).

Tom II.

23. Woda sodowa i inne sztucznie wytworzone napoje, zawierające kwas węglowy (strona 1).
24. Kwas węglowy (strona 9).
25. Mąka i inne wytwory młynarskie z gatunków zboża i z owoców strączkowych (strona 15).
26. Krochmal (strona 75).
27. Towary z ciasta (strona 89).
28. Mięso i towary mięsne (strona 97).

29. Ryby (strona 135).
30. Mleko i preparaty mleczne (strona 265).
31. Drożdże (strona 329).
32. Kwaśne ciasto (strona 341).
33. Proszek do pieczywa (strona 343).
34. Ekstrakty mięsne i tym podobne preparaty (strona 345).
35. Konserwy mięsne i pokrewne im wytwory (strona 363).
36. Marynowane grzyby jadalne (strona 373).
37. Stałe konserwy mięsne, konserwy jarzynowe i tak zwane stałe konserwy woj-skowe (strona 375).

Tom III.

39. Woda do picia i lód (strona 1).
40. Chmiel i sól (strona 49).
41. Jaskiniowce i plaży (strona 63).
42. Skorupiaki i mięczaki (strona 67).
42. Jaja (strona 97).
44. Masło (strona 107).
45. Tłuszcze do potraw wraz z margaryną i smalcem margarynowym (strona 129).
46. Ser oraz ser margarynowy (strona 171).
47. Oleje do potraw (strona 195).
48. Miód, surogaty miodu i miód do picia (strona 215).
49. Alkohole (strona 229).
50. Marmolady i pokrewne im wytwory (strona 281).
51. Soki owocowe (strona 301).
52. Ocet (strona 321).
53. Mączka dla dzieci i dyetetyczne preparaty (strona 337).

